

Jään valtakunta Osa 1 Olryg riisui lapasensa ja puhalsi höyryävää ilmaa kylmiin sormiinsa. Hän hapuili ähisten nahkaista leiliään kuuran peittämän vaatekerroksen alta, melkein pudoten hevosensa selästä. Voitettuaan koitoksen, Olryg kiskaisi stopparin hampaillaan auki, katseli hetken leilinsä kulunutta pintaa kuin äiti vastasyntynyttä lastaan ja otti pitkän, hartaan ryypyn. Hän huokaisi ja pyyhki suunsa kämmenselällään, paljastaen kohmeen alta punertavat viikset ja osin palmikoidun parran. Olryg katseli ympärilleen ja näki retkikunnan lisäksi vain lunta. Silmäkantamattomiin tuulen juoksuttamaa lunta, jonka pinnalle särkynyt kuu, Ilýnar, loisti sinivihreää valoaan, herättäen hangen pinnan taianomaiseen hehkuun. Jäätikköä peittävä lumikerros teki kulkemisesta petollista, peittäen alleen railot ja halkeamat. Retkikunta oli taittanut matkaa yötä päivää kolmentoista vuorokauden ajan ja he olivat menettäneet useita hevosia ja vankkureita armottomalle joutomaalle. Olryg oli väsynyt. Lyhyet torkut päättyivät yleensä jonkun piruparan huutoon, kun heiltä amputoitiin paleltuneita ruumiinosia. He olivat idiootteja Olrygin mielestä. Tämä paikka ei ollut heikoille. Ei tutkijoille, eikä historioitsijoille joiden alkumatkan nauru ja laulu oli hiipunut pakkasen hyytävässä syleilyssä. Olryg tuhahti ja otti toisen pitkän ryypyn kylmää viiniä, laittoi stopparin paikoilleen ja survoi leilin takaisin takkinsa sisään. Paikkaan, josta se olisi tulevaisuudessa helpommin saatavilla. "Miksi pysähdyimme?", Olryg kysyi viereensä tulleet mieheltä. Mies kohautti hartioitaan pudottaen kuuraa tummalta turkisviitaltaan ja laski huppunsa alas. "Ehkä olemme perillä.", mies sanoi kuivasti tutkien autiota ympäristöä harmailla silmillään. Olryg katsoi miestä hämmentyneenä. "Perillä missä? Ceranan perse sentään! Kaksisataa sielua maailmanlaidalla, keskellä ei mitään, eikä kukaan kerro miksi olemme täällä. Cael, puhu minulle!" Cael pyyhkäisi tummat, kohmeiset hiuksensa taakse ja katsoi Olrygin ruskeisiin silmiin. "En tiedä yhtään sen enempiä kuin sinäkään.", Cael vastasi, katse levottomana horisontissa. Olryg puhalsi uudelleen lämpöä paleleviin sormiinsa. Hän katseli ihmisten verkkaista kulkua ja toiveikkaita kasvoja, jotka hiljaa huusivat lepoa, kuumaa hehkuviiniä ja tuoretta lihaa. Olryg lipoi huuliaan. Hän oli korviaan myöten täynnä puuroa ja kylmää viiniä. Olryg painoi syrjään nälkäiset ajatuksensa ja jatkoi tunteidensa purkamista. "En ymmärrä tällaista! Ei ole komentaja Al'Zharin kaltaista ottaa vastaan sopimusta, josta emme edes tiedä mitään! Ja vieläpä Aemaarin Kauppakomppanialta. Heillä on omiakin sotilaita. Olemme sentään Leskentekijät, pelätyimmät paskiaiset maailmassa. Miekkani ruostuu huotraansa ja ruuti kastuu sankkipannuunsa täällä Jumalan hylkäämässä erämaassa. Täällä ei ole mitään, ei edes riistaa metsästettäväksi!" Olryg yritti painostaa Caelia katseellaan, tuuheat kulmat kurtussa. "Kuunteletko sinä!" Mutta Cael vain kohautti hartioitaan ja jatkoi hiljaista tarkkailuaan. Mitä pidemmälle he olivat tulleet, sitä vaitonaisemmaksi Cael oli muuttunut. Hän ei ollut järin puhelias ikinä, mutta täällä hän oli muuttunut melkein mykäksi ja se pelotti Olrygiä. He olivat tavanneet Olrygin ollessa 10-vuotias. Hänestä oli kasvanut 30:ssä vuodessa roteva ja vahva mies, mutta Caelin jäntevä ulkomuoto ei ollut juurikaan muuttunut. Cael oli Vanhaa Kansaa. Ensimmäisten ihmisten jälkeläisiä jotka elivät satoja vuosia vanhoiksi. Mutta he olivat hyvin ylpeitä, sulkeutuneita ja kaksijakoisia, joka johti tuhoisaan sisällissotaan. Heidän sotansa sai aikaan toisen Murtumisen, joka muovasi tulellaan koko tunnetun maailman. Vanhaa Kansaa oli jäljellä hyvin vähän ja heitäkin vainottiin, osin kostoksi Murtumisesta, osin heidän muinaisten salojensa varastamiseksi. Cael oli teräsmaagi, joka oli saanut oppinsa Vaer Cerethin sota-akatemiassa. Teräsmaagien kyky aistia ja käyttää taikuutta oli jotakin suurenmoista verrattuna muihin ihmisiin, mutta taikuudella oli myös kova hintansa, jonka Murtuminen oli todistanut. Ja aivan kuten Olryg, Cael oli menettänyt kaiken sodassa. "Miksi pidät pistooliasi ladattuna täällä?", Cael kysyi yllättäen. Olrygin kulmat nousivat. Hän katsoi ystävänsä vakavia kasvoja, miettien vitsailiko mies vai ei ja virnisti leveästi. "Aina täytyy olla yksi pistooli ladattuna!

Minun sormieni napsauttamisella ei tapahdu mitään kuten sinulla!" "Mutta jos ruuti on kastunut, et voi ampua sillä ketään?", Cael sanoi hymyillen. "Heitätkö sillä vihollista ja sohit sitten ruosteisella miekallasi?" "Haista paska!", Olryg tuhahti irvistäen. "Napsuttele sinä vain niitä sormiasi ja anna minun huolehtia omista asioistani!" Olryg painotti sanojaan napsuttelemalla sormiaan ilmassa. Cael kumarsi pilkallisesti ja hymyili. Olryg ja Cael olivat liittyneet Leskentekijöihin kaksi vuotta sitten. Leskentekijät olivat haluttuja palkkasotureita ja heidän hintansa olikin sen mukainen. Olryg oli liittynyt rahan vuoksi, mutta hän epäili Caelilla olevan muita motiiveja. Komentaja Al'Zharin tiesi Caelin menneisyyden ja piti häntä arvokkaana neuvonantajana. Caelilille oli jopa myönnetty kapteenin arvo, mutta silti Olryg oli huolissaan ystävänsä puolesta ja vahti hänen selustaansa kuin haukka. "Joku tulee." Olryg sanoi viittilöiden kohti lähestyvää ratsastajaa. "Kapteeni!", kuului naisen huuto hevosen selästä. Heidän eteensä pysähtyi lumisten turkkien peittämä hahmo. Melkein kuin karhu hevosen selässä ja näky huvitti Olrygiä. Nainen laski raskaan huppunsa alas paljastaen tummat, sirot kasvot ja paljaaksi ajellun pään, jota koristi polttotatuoidut hieroglyphit. Etelän provinssien orjasotilaat merkittiin näin hallitsevan Legaatin alaisuuteen. Naisen pukeutumisesta näki, ettei hän ollut tottunut kylmään. "Adjutantti." Cael sanoi kevyesti nyökäten. "Cael. Olryg.", nainen tervehti takaisin ääni väristen kylmästä. "Haluatko lapaset Cirin?", Olryg sanoi virnistäen, vilauttaen kellertäviä hampaitaan. "Tai ehkä hieman viiniä? Viilennettyä viiniä suoraan Sansahirin tarhoilta!" "Idiootti!", Cirin kivahti ja hänen katseensa polte pyyhki virneen nopeasti Olrygin kasvoilta. Olryg laittoi kohmeiset lapasensa takaisin käteen ja mutisi hiljaa, "En kyllä olisi sitä sinulle antanutkaan. Jyviä tuollaiselle kanalle annetaan." "Komentaja haluaa tavata sinut kapteeni.", Cirin sanoi tuijottaen yhä Olrygiä. Cael nyökkäsi. "Mielellään heti, kapteeni." "Mielellään heti, kapteeni.", Olryg mumisi pilkallisesti matkien Ciriniä. Cirin käänsi ratsunsa, mulkaisi Olrygiä vielä kerran ja kumarsi Caelille. Cael nyökkäsi uudelleen ja adjutantti ratsasti pois. Olryg katseli naisen loittonevaa, paljasta päätä mietteliäänä. "Jos hänellä olisi hiukset...", Olryg aloitti, "Ja minä olisin todella humalassa... Voisin ehkä maata hänen kanssaan." Olryg käänsi katseensa Caeliin, etsien jotakin merkkiä miehen huumorintajusta ja jatkoi, "Selvinpäin luultavasti säikähtäisin, että olen eksynyt sänkyyn miehen kanssa!" Olryg repesi röhöttävään nauruun. Cael katsoi nauravaa ystäväänsä pieni pilke silmäkulmassa ja kohautti vain hartioitaan. Olryg näki miehen ilmeen ja hänelle valkeni jotakin. "Sinä senkin vanha paskiainen!", Olryg puuskutti, yrittäen saada naurunsa loppumaan. "Sinä olet tainnut maistaa etelän hedelmää!" Olryg repesi uudelleen nauruun ja putosi melkein hevosen selästä. "Millaista se oli? Yrittikö hän polttomerkitä sinut omakseen? Kai hän syö Jirkonin juurta, ettei vanha- ja uusiveri sekoitu?", Olryg sanoi mahtipontisesti käsiään heiluttaen ja henkeään haukkoen, "Siinä sitä ollaankin, kun jaloissasi pyörii puoliverinen teräsmaagi!" Mutta Olryg huomasi vieneen vitsinsä liian pitkälle. Caelin kasvoille laskeutui synkkä ilme. Harmaissa silmissä paloi yksinäisen miehen kaipuu menetetyistä elämästä, riutuneilla kasvoilla merkit ruskolehden liiallisesta käytöstä, jolla tuska unohtui pieneksi hetkeksi. "Anteeksi.", Olryg sanoi painaen katseensa maahan. "Minä... En tarkoittanut sitä." "Minun täytyy mennä.", Cael vastasi totisena. "Älä tee mitään typerää." "En tietenkään!", Olryg sanoi kättään heilauttaen. Liike sai hevosen pillastumaan ja Olryg putosi ratsailta. Cael pudisteli päätään ja ratsasti pois, katsellen samalla horisonttia ympärillään. Olryg jäi makaamaan selälleen kylmään maahan, tuijottaen tähtiä ja särkynyttä kuuta hymyillen. "Etelän hedelmä! Nerokasta!" Olryg huomasi tikarinsa tippuneen viereensä. Hän poimi sen maasta ja tutki sen tummunutta puukahvaa, muistellen ensikohtaamistaan Caelin kanssa. Sota oli riehunut jokapuolella, eikä sitä voinut paeta. Cael oli löytänyt sairaan ja riutuneen Olrygin pienen kyläpahasen raunioista, tapetun perheensä luota. Hän oli kyykistynyt Olrygin viereen ja

katsellut häntä puntaroiden tilannetta. Cael oli ojentanut hänelle tikarin, sanoen lopun tulevan helpommin, nopeammin. Sitten hän oli jatkanut matkaansa. Mutta Olryg oli päättänyt selviytyä. Hän ei halunnut luovuttaa. Ei vielä. Olryg oli kävellyt miehen perään ja pysäyttänyt hänet, kaivanut taskustaan omenan, jonka hän halkaisi tikarilla ja ojensi toisen puolikkaan tuolle vieraalle ihmiselle. Cael oli tutkinut poikaa hetken kova katse hiukan pehmenneenä ja antanut omenan puolikkaan takaisin Olrygille. Hävityksen ja sekasorron keskellä, kaksi kaikkensa menettänyttä sielua löysivät toisensa. Kaikki oli alkanut tikarista ja omenasta. Olryg nousi ylös jäältä ja työnsi tikarin takaisin vyöhönsä. Hän nousi takaisin ratsaille ja lähti hiljalleen kohti karavaanin kärkeä, jossa ensimmäisten nuotioiden liekit kutsuivat väsynyttä matkaajaa lepäämään. Olryg kääri viittaansa tiukemmin ympärilleen suojautuakseen hyytävältä viimalta. "Voi helvetti täällä on kylmä!"